

Nelson admirális

Hozzájadt: lakosm
2004. október 19. Kedd 18:34
Utolsó frissítés 2007. augusztus 22. Szerda 10:40

Az alábbi beírás neten egy olyan emberről szól, aki káprós volt magánban, nem káprósan szolgáltatta a hazáját megmenteni, és mint a tengeri hadvezető egyik legkiválóbb hadvezetője a tengeri hadvezetői pályán maradt bármilyen ellenfelel szemben.

Horatio Nelson 1758-ban született, és 1770-ben lépett az angol flotta szolgálatába 12 évesen. Rendkívül tehetségesnek kapták fel, és hamarosan haladt a ranglépcsőn. A francia polgári forradalom győzelme után Angliába szorult, és ellensége a franciaországi Franciaország lett, amely veszélyeztethette világhatalmát. Az angol nem sokáig kellett várni, de az 1797. év meghozta az első harcokat Nelson számára is, mághozzá Genovára, ahol a brit flotta a napóleoni flotta legyőzte Napóleon 13 sorhajóval. Nelson egységével, és ott már a tengeri hadvezetői pályán kitűnt. A spanyolország ugyanis megszakította az angolokkal kötött szövetséget, és Franciaország mellé csatlakozott. A franciák ekkor már tervezték egy európai hadseregben való katonai partraszállást. Ennek a tervnek a végrehajtásához egyesíteni kellett a francia és spanyol flottát. A tengeri erőt is Brest kikötőjében akarták csoportosítani.

A Sao Vincent-i csata 1797. február 14-én az angol hajócsoporthoz tartozó spanyol flottát, amely elhaladt a Gibraltári-szoroson az Atlanti-óceánra. Az angoloknak mindössze 15 sorhajóuk volt Jervis admirális parancsnokságával, míg a spanyolok számbelileg sokkal nagyobb flottaalán voltak 27 sorhajóval. Kiváló volt az admirális hajója is, a Santissima Trinidad, a kor legnagyobb hajója nagy sorfedélzeti géppel, összesen 130-cal. A parancsnok Cordoba flottaadmirális volt. Ráadásul már elárta bizonyosodott, hogy káprós nagy flottaegységeket irányítani. A Sao Vincent-foknál a győngyárból angol csoport támadásba lendült. Mivel a spanyol flotta elgőzölgett, hadrendben haladt (6 hajóval megelázta a tengeret), Jervis admirális a káprós parancsot adott a spanyol oldalra támadásra: „Angliának ezekben a percekben igazán győzelemre van szüksége.” A zászlójele minden angol hajó egyszerűen támadt az ellenségre. Átmenet a sor elején haladt Culloden hajó parancsnoka, Tranbridge kapitány teljesítette a parancsot, amikor a spanyolok észrevették a manővert, és szintén fordulni kezdtek. A harmadik angol hajó, a Captain Nelson parancsnokságával (aki egyben az angol utolsó parancsnoka is volt) egyedül kivált a sorból, és megrohmozta a felzárkózni szándékozó spanyol hajókat. A látva az esetet, az admirális társaságának csendesesen ezt mormolta: „Ha ennek az embernek az engedelmességére mindig ilyen lesz, elárta megbocsátom neki.” A parancsszóra azonnal támadt, azonban mághozzá be fogja mutatni Nelson. Mivel a Captain kivált a sorból, egy ideig egymaga harcolt a spanyol hajó ellen, amíg Traubridge és Collingwood kapitány ki nem mentett a szorongatott helyzetből. (Collingwood később Nelson új barátja és helyettese lett a sorsdöntő csatákban.) Nelson hajója a csatában megsemmesült az ellenség golyózáporától, de mághozzá is foglyul ejtett káprós ellenséges hajót.

A csatát az angolok nyerték meg, és megnézték a nemzet lelkesedése. Ekkor írta Nelson: „A spanyolok nagyon szorultak a csatákban, de embereket hozzájuk nem tudnak olyan könnyen pótolni. A flottájuk rossz legénységével és rosszabb tisztikaralán áll.” Majd ezután: „Árnyék, Spanyolország a Franciaországot ellátja 14 csatahajóval, amelyek készek kihajózni. Feltehetőleg, hogy ezek a hajók legénységével nem állnak rendelkezésre, mert ha a franciaországi hadsereg egy részét vennék ki, az volna a legbiztosabb módja annak, hogy mindet elvesztesse.” (Kiválóan a franciák sem álltak jobban: a tapasztalt tengerésztiszteket kivégezték a forradalomban, így hadnagyokból lett admirálisok parancsnokoltak, a legénység nagy része pedig beírta a tengerbe, így megkezdte a káprós hadsereg felépítését.)

Az abukári csata Napóleon olaszországi győzelmeivel kiűzte az angol királyi flottát a Földközi-tengerről, és kezdte a spanyolok elleni támadást a hajóhadat Toulon kikötőjében. Jervis admirális elhatározta, hogy egy tucat hadihajóval a Földközi-tengerre indul, és ennek a csoportnak a parancsnokságával azt a fiatal ellentengernagyot küldte meg, aki vak volt a jobb szemére az 1795. évi basztijai támadás óta, majd ezek után 1797 júliusában a Santa Cruz-i csatában Kanári-szigeteken elvesztette az egész jobb karját is. Vak és nyomorult... gondolnánk. Nelson minden esetre nem volt az erkölcsi szempontból. Ezt bizonyítja a napóleoni csata, ahogyan azt az angolok nevezik, vagy az abukári, ahogy a franciák, amely visszaadta Angliának a világtengereken való uralmát, egészen a második világháború végéig. Napóleon pedig Toulonban, mivel ideiglenesen elállt a brit szigetek elfoglalásának tervétől, 36 000 katonával a spanyolokhoz tartozó expedíciós hadtestet Egyiptomra küldte. Nelson 1799. május 17-én Toulon elhagyta, majd Szardínia szigetén megháldott egy vihar elöl. A francia hajó 1799. május 19-én indult el Toulonból, egyes források szerint több mint 350 szállításos hajóval. Ezeknek 36 000 katonával 2000 szállításos hajóval és teljes felszereléssel indult el. Ezt az impozáns hadsereget mindössze 13 sorhajóval és 6 fregattal küldték. Szerencsére Nelson nem értette meg a hadsereget megkezdte a franciák ellen, és így elkerülte a teljes megsemmisítést. Amikor Nelson tudomást szerzett az esetről, elkezdte keresni a franciákat. Először a spanyolokhoz fordult, majd amikor megtudta, hogy Napóleon ott tartja a hadsereget, azt gondolta, hogy a támadás Szardínia ellen indul. Végül is egy kereskedelmi hajó tájékoztatta arról, hogy a támadás célja Egyiptom. Irányt vett Alexandria felé, azonban ott nem találtak senkit, tehát visszaindult Szardíniára. Átkötésben a franciák káprósan elhaladtak, de nem vették észre egymást. A francia had 1799. július 1-jén ért Alexandriába. A partraszállás után Napóleon megparancsolta a káprós hajóhad parancsnokának, hogy a hajókat helyezze biztonságba, az alexandriai kikötő erődjeinek oltalma alá. A parancsnok, Francois-Paul Brueys d'Aigalliers 1799-ig kiválóan teljesített, akit a forradalom tett tábornokká, és

tartotta, Ács azt mondta: „Á%on igazán nem látok semmiféle jelzést.” A harc tehát folytatódott tovább. A dálnok emberfővel védekeztek. Erejük viszont gyorsan kimerült az angolok megajulásai miatt. A brit hajók sem voltak káláltnban, csakhogy a dálnok ezt nem tudhatták. Nelson ezért ultimátumot kálldált a dáln kormánynak az ellenségeskedések azonnali megszűntetésére, vagy ahogyan fogalmazott: „Kálálnben felgyőjték az Ásszes dáln haját, legényeivel egyt.” Azt csak Á tudta, hogy káptelen lett volna véghézvinni. Nácgy ká-nos Ára utáln meg dáln megbázott, Ács alájárta Parkerral a fegyverszáneti megállapodást, egyben pedig meg is bocsátotta Nelsonnak a parancs megszegésért. Nelsonnak Áriási szerencsével bejárt ez a hájrdjáiták, a dáln parti Átegek ugyanis já Állapotban voltak, a visszavonulás meg nagy veszteségek Ájrájn folyhatott volna le a szákb Állbejraton Át. Ez a fállásleges Ásszecsapás nagy veszteségekkel járt. Dáln rászál majd 6000 ember halt meg, megsebesült vagy fogságba került, má-g az angolok vesztesége 900 halott Ács sebesült volt. Parker admirális visszatért hájájába, Áj beosztásba, az angol flotta hájái pedig tovább szeltek a Balti-tenger vizeit, az Áj fáparancsnokkal, Horatio Nelson antengernaggyal.

A trafalgarai Átkázet elázmonyei Az Ájabb háboróra nem kellett sokat várni. Franciaországban becsapták a forradalmat, Napóleon Bonaparte megerősítette hatalmát, majd 1804. december 2-án császárrá koronázta magát. Anglia szövetségesi Oroszország, Ausztria, Svájcorság Ács a Nápolyi Királyság voltak. Poroszország semleges maradt, Spanyolország pedig Franciaország szövetségesi lett. Napóleon eltt világhos volt, hogy az erás brit flottát nem képes legyőzni, Angliát csak invázió Átján, szárazföldi háboróban tudja meghátdáni. A terv szerint 120 000 katonát vett volna rást a hájratban. Ez abban az időben nagy hadierőnek számított. A terv a Boulognei expedició nevet kapta. 2000 száll-táshájára volt szákság, a hájgyájak meg csak Ágy ontották ezeket a speciális Ászájárműveket. Idével a szárazföldi erák Ács a száll-tájárművek száma is gyarapodott. Hasonló esetek a világtörténelemben a világháboróban voltak. Az angolok ellenlépéseket tettek. Conuwalis admirális 17 sorhajóval Ács 8 fregattal lejárta Brezikátját, Nelson pedig 14 sorhajóval Ács 11 fregattal a Fáldkái-tengeren blokádt állt vette Toulon kikötését. Napóleon Áj tervet szált, mely szerint a francia flotta egy rászának váratlanul ki kell tártnie a zártat, Ács elcsalnia az angol flottát rászák bizonyos gyarmatok irányába, támadást szálelve ellenük, a másik rászának pedig a legyőngtett angol flottát fállált legalább huszonnácgy Árás eráfállányt kell kiharcolni, hogy legyen idő a partraszállásra. Napóleon, aki egyébként remek hadvezér volt, káot dologban távedett a tervezés alapszabályainak figyelmen ká-vál hagyásával, hogy egy terv annál hatékonyabb, minál egyszerább, Ács nem fágg a véletlenektől, - hogy nem lehet olyan erák feladatot bázni, amelyek azt objektív szemlével nem képesek végrehozni. A terv szerint a francia fáldkái-tengeri hájhadnak 1805 tavaszán sikerült kiháznia Toulonbéli Villeneuve admirális parancsnokságával. Ez a 36 Ácses ellentengernagy ugyanaz a parancsnok volt, akinek nácgy hájával sikerült megszáknie az abukári kelepceből, mivel nem tudott segítségre lenni a flotta szátesében lévő fá egyégeknek. Ezt a kártást Toulonbéli Ászeltek az fregattok, Ács egy rászák kásáronni kezdte a franciákat, hogy jelezzék hollátüket, máis rászák pedig Nelsonnak háreket. A francia hájknak sikerült eltánniük az angolok szemelől. Amá-g Nelson Egyiptom felé kereste Áket, Ájtháázva a Gibráltári-szoroson, az Atlanti-Áceánon Villeneuve csoportja egyesült egy hátt hábá Állás csapattal Graviña admirális vezetésével, Ács a 18 francia sorháás Kázá-p-Amerika felé vette az irányt, most máj Nelsont Áldáláze. A Karib-tenger Árságában zsákmányul ejtettek egy tizennácgy teherhábá Állás konvojt. Amikor tudom szerezték az angolok kázeledtáról, rágtán Spanyolország felé fordultak, Ferrol kikötés felé, nyomukban az angolo akik viszont azt hitták, hogy Cadizba tartanak, Ács dálebbre haladtak. Ágy zajlott ez a furcsa hájsza oda-vissza az Áceánon. Ferrol eltt egy rávid csatára került sor Villeneuve hájái Ács Calder antengernagy hájái kázátt, amely Átkázetben a franciák kátt hájái Ács 500 embert vesztek, a britek vesztesége pedig 200 halott, illetve sebesült volt. Villeneuve a kikötésben tálttt egy hánap után 29 francia Ács spanyol hájával Ács Áll is Cadiz elé Árt, ahol tovább hájál vjárta. Nagyon báské volt minde. „29 hájával indulva innen - Árta 1805. augusztus 7-én - Ágy száimá-tom, hogy képes vagyok megátkáznii hasonló erejű ellenséggel. Megjegyzem, hogy dáhájs leszek, ha csak 20-szal találkozik.” Corbet admirális nem kis megvetéssel ehhez azt a kommentárt fázte, hogy abbá a 29 hadihájábál legalább 10 csak Ászás kasárya. Mivel a háják kedvezőtlen irányú szelekkel találják magukat szemben, megfordultak, Ács visszatértek Cadizba. Napóleon Boulogne-ban várta az invázió erákkal, hogy Villeneuve kiharcolja a 24 Árás eráfállányt a La Manche-on, Ács a francia erák dále fordulása sályos csapásként Árintette. Meghiúsult alkalom az invázióra. Nem maradt máj hájra, mint szálinek bocsátani az invázió eráket. A császáj Ájabb szárazföldi hájratokat forgatott a fejében. Hamarosan elkészült az auszterlitz csata tervei. „Milyen tengerészet... milyen admirális!” Nem ismeretes egászában, hogy a császáron mekkora dáhkitártás tombolt a há-r hallatára. Ami Villeneuve Átt illette, a császáj szemében Ártkre le lett Á-rva. Egy pillanatában mág hadbárásáig elé is akarta Álltani. Vác megalgedett azzal, hogy helyettest keres neki. Addig is a flotta induljon a Fáldkái-tenger irányába, használla ki az elsá kedvezá alkalmat, Ács a Gibráltári-szorost elhagyva Nápoly felé folytassa Ártját. Ástkázetben habozás nálkál tá meg minden olyan ellenséges hájhadat, mely vele azonos erejű vagy gyengébb. Áfelsége dántá csatát ká-váln, ne Árdekl a veszteség, ha hájái hási harcban veszti el. Villeneuve, megjéve, hogy kegyvesztett lett, fegyelmezetten kijelenti: „Ha Áfelsége Ágy tartja, hogy a flotta sikeréhez elégséges, hogy annak bátorsága Ács karaktere legyen, mi megteszek, hogy elégedett legyen.” A sorsdntá Ács tragikus események a tengeren pedig mág csak alig voltak sejteth. A francia Ács spanyol flotta Cadiz kikötésében horgonyzott, a tengeren angol felderítá háják cirkáltak, Nelson pedig a lájtáhatájr mággáltt várta, hájtha sikerült az ellenséget a nyál-tengerre csalogatni. Kázben alaposan felkászált az elkávetkezá csatára. Amikor Ájtvette az angol flotta ezen rászának parancsnokságát, gyakran Ásszehá-vta hájáinak parancsnokait hosszó beszálgések, amelyekben kifejtette náczeiteit az elttük Állás harccal kapcsolatban. Irányelv ezenkávál Á-rásba foglalta há-res, a tengeri hadviselés elméletének tártánetében remekműnek száimá-tá Memorandumában. Villeneuve admirális Cadizban ugyancsak Ásszehá-vta parancsnokait, hogy kiossza a harcra vonatkozó utás-tájsokat. A fennmaradt dokumentumok tanásáiga szerint eltalálta Nelsonnak a Memorandumba foglalt

Collingwood átvette az angol flotta irányítását, most már hazafelé menet, Gibraltar irányába. Az időjárás rosszra fordult. Erős délnyugati szél korbácsolta az árcérint. A vihar Trafalgar öles sziklájának partjai felé sodorta a csatában megfagyott hajókat. Egyforma bajba kerültek mind a győztesek, mind a veresek haladás foglyaik is. Collingwoodnak is el kellett hagynia hajóját, és a Royal Sovereign-t az Euryalus fregattal vontatta. A vihar nagy erővel tombolt, és ha a szél nem fordul északra nyugatnak, bizonyosan minden hajó darabokra tört volna a partnak csapva. Őgy is megsemmisült néhány, több száz emberrel együtt, sőt olyasmi is előfordult, hogy a győztes legénység a legyőzettek foglya lett. Collingwood, látva, hogy nem tudja megőrizni az ésszes zsoldosainak hajóját, beleegyezett, hogy felgyőztesse vagy elállítsa a legrosszabb állapotban levőket. Gibraltarba a britek megfagyott, de hiánytalan flottával érkeztek, valamint a zsoldosainak szerzett maradék ellenséges hajókkal és 7000 hadifogollyal. Dumanoire hajóját 4 Plymouthba érkezett fogolyként, miután a nyári tengeren november 4-én legyőzte őket egy 4 sorhajóval és 4 fregattal álló csoport. A franciák itt hátsien harcoltak, és csak akkor adták meg magukat, amikor hajójuk már irányátthatatlanná váltak. Őgy fejezdék be az eseményt, amely azon a napon kezdődött, amikor Villeneuve a touloni erőket parancsnokként - egy évvel Trafalgar előtt. Ez a szerencsétlen ember nem sokkal előtte legyőzte őket. A britek nagy fogság utján szabadon engedték, de 1806. április 21-én, néhány nappal visszatérte utján holtan találták egy hotelban Rennes városában. Ángyilkosság? Gyilkosság? Politikai bántalom? Haláljának kártyájánál nyere sohasem derült ki.

A hajó múzeum vezetői eljárnak néhány száz emberrel egyszer a győztes admirális hajóját és hajóját. A Victoryben mint emléktárgy, múzeum látogatója, és évente több ezer turista keresi fel. Az akkor kiváló hadihajó gerincét július 23-án fektették le a felső Chthami hajóállomásán. Csak hogy 1758 káliforniai sikeres átvétel a brit hadiflotta tártálcáján. Az angol hajó dőlt a győztes sorát aratták, és hamarosan kiderült, hogy nem is olyan szörnyű az első osztályú sorhajó megfagyott. Ezért egy időre leállították a munkálatokat, és csak 1765. május 7-én bocsátották vízre. Ez a szokatlanul lassó átvétel és július 3-án tett a Victorynak: a hát esztendeig tartó átvétel alatt tályfagerince és bordázata teljesen beérett. Nagyszerű hajónak bizonyult. Képesen hullámszerűen teljes vitorlázattal 8 csomó sebességre volt képes. Súly 2162 tonna volt, de az ésszes felszereléssel együtt csaknem 3500 tonnát nyomott. Fegyverzete is fellelmetes volt. Az alsó ágyfedélzetén 30 darab 32 fontos, a középső 28 darab 24 fontos, míg a felsőn 12 darab 12 fontos ágyat hordozott. Ezt az orrban 2 darab 68 fontos, a taton pedig két 12 fontos tarack egészszette ki. (Az ágyakat akkoriban aszerint osztályozták, hogy mekkora súlyú golyó kilőve az ágyból volt képes. A 32 fontos tehát azt jelenti, hogy a fegyver 14,5 kg-os lövedéket tárt.) Ezzel egy tengeri márföld - 1852 méter - távolságra két méter vastag tályfagerendát lehetett ártani! De nemcsak a Victory fegyverzete és mártélenyág, hanem az ájra is. 63 176 fontot fizetett érte a Royal Navy. (Akkortól 10 font ártó védelem csinos kis vagyonnak számított!) Ezen a hatalmas hajón 850 fő szolgált. Minden ágyához 12 tárt tartozott és egy gyerek, a „boy” vagy „monkey”. A brit haditengerészetnél 7-14 fiút alkalmaztak arra, hogy a fenékhöz a ágyához hordják a gyapjú- vagy vászonzsákba csomagolt lárt, mághoz futó átvételben! A gyors árt mindennél fontosabb egy hadihajón. Nelson egyik vesszőpariája az volt, hogy a tártak akár vakon is villámgyorsan tártak ájra az ágyakat. Az állandó gyakorlatozásnak meg is lett az eredménye. A brit hadihajón mindössze 90 másodperc tel el két oldalsortól leadása kártárt. A francia és spanyol hajók „tárgyorsaság” 5-6 perc volt. A brit hajó tártárság hatékony árt segítette az is, hogy az ágyakon az akkoriban legkorszerűbbnek számító csappantyú győztakat használták, míg a franciák és a spanyolok az elavult kanócos elást. A hajó és legénység messzemeneteljesítette az iránytátmasztott eljárásokat, akár csak legendás parancsnok. Nelsonnak az volt a kávéinsága, hogy ne tengerésztemetésben részesítsék, hanem holttestét vigyék haza Angliába. Ez a kártés azonban kemény ártállító a hajó kapitányát, Hardyt. A flotta a legkértzelebbi brit tártmaszpont, Gibraltarba hajózik, és ott majd valamelyest helyrehozzák a hajókat. Igen ám, de mi legyen addig Nelson holttestét? A hajó orvosának mentő ártlete tárt... A Victoryn ember nagyságú hordókban tárták a brandyt és a bort. Beatty doktor azt javasolta a kapitánynak, hogy az admirális holttestét helyezték hordóba, majd tártak azt fel brandyvel, és szorosan zárták le. Amikor a hajó 3 hónap múlva befutott Portsmouth kikötőjébe, Nelson holttestét teljes ártágban találták. A londoni Szent Péter-székesegyházban helyezték ártjuk nyugalomra. Trafalgar nevét a brit fartyos egyik legszebb tere viseli, amelynek kértésén hatalmas oszlop tetején ott áll Nelson szobra. Az és a tengerész, aki megmentette Angliát az ide megszállástól. Az angol flottának nemcsak a győztes volt mártétel, hanem a győztes kértésének eredményei is. Trafalgar utján hosszú időre megszárt a francia és spanyol flotta jelenléte az árcéjnyokon. Nagy-Britannia invázióján veszté elhárult egészen a második világháborúig. Anglia a világt legerősebb tengeri hatalmává vált, elsőbbség megtartva minden tengeren tárt mint száz elkerülték. Ártéforrás: <http://www.hetnap.co.yu/7.11/CIKK09.html>